

λόγια· μόναι αὐται ἠδύναντο νὰ ἐκπαιδευθῶσι καὶ καλλιεργήσωσι τὸ πνεῦμά των, ἀλλὰ τίνι μέσῳ; Ἐν αὐτοῖς τοῖς σχολείοις, ἐνθα ἡ τέχνη ἦτο παράρτημά τι τῆς ἐπιστήμης τῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἐνθα ἡ πορνεία ἀνελόγει πρὸς τὴν τέχνην· αὐται μόναι ἠδύναντο, ἐξερχόμεναι τούτων τῶν σχολείων, νὰ μιγνύωσι τὴν ὑπαρξίν των καὶ τὰς ἰδέας των ταῖς τοῦ καλλιτέχου, φιλοσόφου ἢ ῥήτορος, καὶ ὠφελῶνται ἐξ αὐτῶν τῶν λεπτῶν συνομιλιῶν ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ὑψηλῶν μαθημάτων, ἅτινα κατάρθουν νὰ ἀναπτύξωσι τὴν διάνοιάν των ἀνδρικῶς· αὐται μόναι ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσι θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, αὐται μόναι ἠδύναντο νὰ ὦσι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ ὕστερον κληθέντος κόσμου· αὐται μόναι, τέλος, ἠδύναντο νὰ γείνωσι περίφημοι, καὶ νὰ προκαλέσωσι τὸ λέγειν περὶ αὐτῶν, εἴτε ἐπὶ καλοῦ, εἴτε ἐπὶ κακοῦ, ἐνῷ ἠκούσαμεν τὸν Περικλέα, ὄργανον τῆς κοινῆς γνώμης ἐν Ἀθήναις, κηρύσσοντα ἐπισημῶς ὅτι, διὰ τὰς ἐναρέτους γυναῖκας, ἀμφοτέρα ἦσαν ἐπιφρονα.

ΛΛΛΛΛΛΛΛΛΛΛΛΛΛ

ΤΟ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Μυθιστορία πρωτότυπος.

« Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον δευτέρον »

Χάριν τῆς πασχούσης, ὁ ἰατρὸς θεωρήσας καλὸν νὰ λυθῇ τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ σχηματισθὲν σύμπλεγμα,

— Ἐ! Ἐ! ἐφώνησεν, ἀκούσι δὰ τόσαι συγκινήσεις! Ἡ Κυρία ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως... ἀπαιτεῖται ἡσυχία. Ἄλλ' ὁ ἰατρὸς δὲν ἐμάντευσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, στιγμήν τὴν ὁποῖαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἠδύναντο νὰ φρονήσωσιν, ὅτι ἡ πάσχουσα μετελάμβανεν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἑραστοῦ τῆς τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο τῆς ἀθανασίας νέκταρ, ὅπερ μόνον ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ ἐντελῶς αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ παρατήρησις τοῦ ἰατροῦ διέλυσε τοὺς ἐναγκαλισμοὺς καὶ ἕκαστος ἔλαβε τὴν ἑαυτοῦ θέσιν. Ὅτε δὲ ὁ Ἀγησίλαος ἐκάθησε παρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ τῆς Εὐλαλίας, ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ τόνου συμπαθοῦς καὶ ἐνδιαφέροντος:

— Πῶς, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν ἀγαπητῆ μου Εὐλαλία;

Ἡ νεάνις ἀτενίσασα αὐτὸν ἰλαρῶς μὲ πλήρεις δακρύων ὄφθαλμοὺς ἐμειδίασε θλιβερῶς.

Ἐπὶ τοῦ γλυκυτάτου καὶ ἐκφραστικωτάτου ἐκείνου βλέμματος, ἀνέγνωσεν οὗτος τὴν τρυφεροτέραν καὶ συγκινητικωτέραν ἀπάντησιν, ἣν θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ διὰ ζώσης φωνῆς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἡδυτήτος, ἢ εὐγλωττοτέρα ἀνθρώπινος γλώσσα. Ἡ ψυχικὴ αὐτῆ ἐκφρασις, ὡσεὶ ἔλεγεν α ἔνεκα σου πάσχω, δὲν τὸ γνωρίζεις; Λοιπὸν πρὸς τί μὲ ἐρωτᾷς;

Ὁ Ἀγησίλαος συνεκινήθη τόσον ὑπερμέτρως, ὥστε θὰ ἔσπευδε καὶ αὐθις νὰ ἐναγκαλιασθῇ τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο πλάσμα, ἐὰν βλέμμα αὐστηρὸν τοῦ ἰατροῦ δὲν ἀπέτρεπεν αὐτόν,

— Ἐχει ἀνάγκην ἡσυχίας, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς, καὶ πρέπει ν' ἀναπαυθῇ. Αἱ συγκινήσεις αὐται δυνατὸν νὰ τὴν βλάβωσι σπουδαίως. Τὸ ἰατρικὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγραψα πρέπει νὰ τὸ λάβῃ εἰς τρεῖς δόσεις, ἤδη ἀπέρχομαι καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας θὰ σὰς ἴδω.

Μεῖναντες δὲ μόνον ἀνέπνευσαν ἐλευθέρως, πάραυτα δὲ ἡ μήτηρ, λαβοῦσα τὸν λόγον,

— Παιδί μου, Ἀγησίλαέ μου, εἶπεν, ὁ χωρισμὸς σου πολλὰ μᾶς ἐπήνεγκε δεινά. Ἡ ἄλλοτε εὐθυμὸς ὄψις τῆς οἰκίας μας, ὅπου τὸ κλειδοκῦμβαλον καὶ τὰ ἄσματα ἀντελάλουν, ὅπου διηνεκῆς πανήγυρις ἐφαίδρυνε τὰς καρδίας ἡμῶν, μετεβλήθη αὐτὴ ἤδη εἰς κοιλάδα κλαυθμῶνος. Ἡ Εὐλαλία, παιδί μου, καταδικάσασα ἑαυτὴν εἰς ἐκούσιον αὐστηρὸν περιορισμὸν κατεκλείσθη ἐν τῷ ὀχλάμῳ αὐτῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχώρησεν, ἐνθα προσευχομένη, ἀναγινώσκουσα καὶ κλαίουσα διήρχετο τὰς φρικτὰς ὥρας τῆς μονώσεώς της. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ἀπουσίας σου, μόνον τὰς Κυριακάς ἐζήρχετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἡ ἀφιχθεῖσα εἰδήσις, ὅτι ἀπέρχεσθε εἰς τὸν πόλεμον, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν.

Τότε δὰ νὰ ἐβλεπες κλαυθμοὺς καὶ κτυπήματα καὶ ἀποφάσεις φρικτῶδεις. Ὅυτε αἰνοῦσεσαι μου, οὔτε αἰπαρηγορίαί μου, οὔτε τὰ δάκρυά μου ἴσχυσαν εἰς τὸ νὰ συνέλθῃ, ἐγένετο, παιδί μου, ἐξ ἄλλος, παράφορος, ἐτρέλλαθη!

Σήμερον ἀνελπίστως, προαισθησίς τις ἐπέφερεν αὐτῇ γαλήνην τινὰ εἰς τὴν τεταραγμένην διάνοιάν της καὶ ἀπὸ πρῶτας ἐτοιμασθεῖσα ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα δεηθῇ, ὡς μοι ἔλεγεν, ὑπὲρ τῆς πολυτίμου ζωῆς σου Ἀγησίλαε, ἀλλὰ δὲν παρήλθεν πολὺ καὶ τὴν εἶδον ἐπιστρέφουσιν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἤδη τὴν εἰλέπετε.

Ἐνταῦθα διεκόπη, διότι δάκρυα ἄφθονα, ἀναβλύσαντα ἐκ τῶν μητρικῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἐδέσμευσαν τὴν γλώσσαν τῆς.

— Σὰς εἶδον, προσέθηκε μετὰ φωνῆς ἀδυνατοῦ ἡ Εὐλαλία, ὅτε εἰσήλαθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅποια ἀπροσδόκητος σύμπτωσις! Τὴν στιγμήν ἐκείνην κλαίουσα παρεκάλουν τὴν Θεοτόκον ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου, ὅτε σκοτεινὸν αἴφνης νέφος ἐσκίασε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἰδοῦσα δὲ τὸν Ἀγγελικῶν μου ἔπεσα ἐκ λυποθυμίας ἐπελθούσης μοι ὡς κεραυνός.

Ἐνῶ ταῦτα ἔλεγεν, ἐκ τῶν θελκτικῶν μὲν αὐτῆς ὀφθαλμῶν ποταμὸν δακρύων ἔρρεον, ἐπὶ τῶν κοραλίνων δὲ χειλέων τῆς συμπαθεῖς ἐπλανᾶτο μεδίμα. Τοῦ Ἀγγελικῶν ἡ καρδία συντριβείσα προὐκάλεσε δύο δάκρυα τὰ ὅποια ἐκύλισεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Εὐλαλίας.

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω ἐκτενέστερον τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνήν, διότι αἰσθάνομαι τὸ ἀνεπαρκές τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων ἀρῆσαι δὲ νὰ τὴν ἀντιειπωθῶσιν ὅσοι ἠγάπησάν ποτε δι' ἔρωτος ἀληθῶς ἄγνωστοῦ καὶ ἀσπίλου εἰς μόνον τὸ κάτοπτρον τῆς διανοίας ἐκείνου, δύναται νὰ ἀπεικονισθῇ ἡ συγκινητικὴ αὐτῆ σκηνὴ καθόλην αὐτῆς τὴν ἐντέλειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ ἐξήγησις.

Ἐς ἀφῆσωμεν πρὸς στιγμήν τοὺς πάχοντας νὰ ἐκφράσωσιν ἐκτενέστερον τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν των, καὶ ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ μεταβῶμεν εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν, ἵνα εἰς αὐτὴν ἀνιχνεύσωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς μυστηρίου αὐτῆς.

Πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς διηγήσεώς μας, ἐτελείτο πάνδημος πανήγυρις εἰς τὴν Μονὴν τῆς κοιμήσεως, κοινῶς καλουμένης Καστρὶ ἢ Καστριανῆ. Τῆς ὄραίας ταύτης Μονῆς, κειμένης ἐπὶ τινος ἀποτόμου βράχου, ἀνωθεν τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς νήσου Κέας, ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, θεωρεῖται παρὰ τῶν κατοίκων λιαν θαυματουργός, διὰ τοῦτο ἀθροῖαι ἐκάστοτε συνέρχονται ἐκεῖ οἱ κάτοικοι χάριν εὐλαβείας.

Τὴν πρωίαν τῆς δεκάτης πέμπτης Αὐγούστου τοῦ 1844, μόλις ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἤκούετο ὁ μῦθος τῆς Μονῆς κώδων θρονότῳς ἀπηχῶν καὶ προσκαλῶν τοὺς προσκυνητὰς νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν λειτουργίαν.

Τὸ μέγαλον προαύλιον ἦτον ἤδη πεπληρωμένον προσκυνητῶν παντός φύλλου καὶ πάσης τάξεως ἀνθρώπων, ὅτε ἡ Ἱερουργία ἤρξατο, μεθ' ὅλης τῆς θρησκευτικῆς εὐλαβείας τελουμένη. Διότι τὸ μέγεθος τοῦ ναοῦ δὲν ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὸν πληθυσμόν. Ἰδοὺ ὁ λόγος δὲν ἔβλεπέ τις ἀπίστους ἐμίλους εὐσεβῶν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἀκροαζομένους τὴν Ἱερουργίαν. Παρὰ τὰ προπύλαια τῆς Μονῆς, σύμπλεγμα τεσσάρων Χερουβεὶμ, τεσσάρων ὀραίων νεανίδων, ἐκ τῶν χειρῶν συγκρατουμένων συναμλίσαι ἀφελῶς καὶ τὰ ὄμματα ἔχον προσηλωμένα πρὸς νεανίαν τινὰ ἄγνωστον.

— Τί εὐμορφος νέος εἶναι ἐκεῖνος, εἶπεν ἡ μία ἐκ αὐτῶν, τί γλυκὺ καὶ συμπαθητικὸν πρόσωπον ἔχει

— Ἡρέπει νὰ ἦνε ξένος, προσέθηκεν ἄλλη, διότι πρὸ τῆν φορὰν τὸν βλέπω.

— Βέβαια, ἀπεκρίθη τρίτη τις, ἡ στολὴ καὶ τὸ ἀγέωχον αὐτοῦ ὕφος παριστᾷ νέον ὑψηλῆς περιότητος, ἀλλὰ ξένον.

Μία ἐξ αὐτῶν ἡ ὀρειότερα, ἠτένεσε περιέργως αὐτὴν καθ' ἣν στιγμήν οὗτος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ θαυμασμοῦ ἔβλεπε τὴν ὄραϊαν αὐτῆς μορφήν.

Ἡ νεῆμε αὐτῆ ἦτο μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ περὶ δὲ τοσοῦτον νεάζουσα ἐπαρουσίαζε σῶμα ἐπαγωγόν. Οἱ ξανθοὶ αὐτῆς ὄστριχες κατερχόμενοι, ὡς δύο ὄφεις ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων αὐτῆς ὤμων, ἔδιδον χάριν τινὴ εἰς τὸ πλήρες ἀθρότητα ῥοδόχρου ἐκεῖνο σεληνόμορον πρόσωπον. Τὸ ἐπὶ τῶν κοραλίων χειλέων τῆς ἐλαφρῶς πλανόμενον μεδίμα, εἰδείκνυε δύο συρὰς μαργαρίτων τοὺς ὁποίους ἡ φύσις μετὰ τοσαύτης τέχνης ἐτοποίησεν εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στόμα. Οἱ γλυκεῖς καὶ θελκτικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ σπυνηροβλοῦντες διέχεον ἀληθῶς πῦρ δυνάμενον νὰ κατακαύσῃ καὶ τὴν μάλλον σπυνηρὰν καρδίαν.

Τοῦ νεανίου ἡ ἀπλειστος περιέργεια, ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πάντα ἄλλον παρατηρήτην ἀρκούντως ἀδιάκριτον καὶ τολμηρὰ, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀγγέλους ἐκείνους, τοῦναντίον, παρεῖχεν εὐφρόσυνον τέρψιν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν καλλιπάρειον ξανθὴν, ἥς τὰ βλέμματα πολλάκις συνηπύθησαν μετ' ἐκείνου, θὰ ἐπροξέει ὑπερβολικὴν λύπην ἀπομάκρυνσις αὐτοῦ.

Αἱ ἀνωθεν προωρισμένοι πρὸς ἐνώσειν καρδίαι, δὲ βραδύνουσιν, ἔστω καὶ κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν, εὐρῶσι συμφώνους τοὺς γλυκεῖς αὐτῶν πόθους.

Τὸ ἀφελές πλὴν γλυκὺ βλέμμα τῆς νεανίδος, πρὸς

λασε το περιεργον και εκστατικον του νεανιου. Τα πλη-
ρης ζωης εκεινα βλεμματα πολλακις τοξευθεντα επι το
κεντρον των οφθαλμων εφλογισαν τας μεχρι τουδε α-
θωας αυτων καρδιε εις τοιουτον βαθμον, ωστε απο
της στιγμης εκεινης ηρξαντο πασχουσαι.

Κατά τον ουρανιον εκεινον διάλογον, καθ' ον μόνον
οι οφθαλμοι και αι καρδιαι ελαβον μέρος, τα πάντα α-
πεφασισθησαν. Βρυθήματα δε αλληπαλληλα ροδιζοντα
τας ωραιας αυτων παρειας προυδιδον την μελλουσαν να
τρώση τας καρδιας των φλόγα.

Οι νεοι ηράσθησαν αλληλους.

Εν τούτοις, μετα το τέλος της λειτούργιας, η πα-
νήγυρις ανελάμβανε χαρακτηρα ευθυμωτερον. Κωδωνο-
κρουσαι, τουφεκισμοι, αψματα, χοροι και φωναί χαρμό-
συναι επλήρουν τα περιξ. Εαν ακριβής τις παρατηρη-
της εγνωριζε τον νεον των δυο εκεινων αγγελων ερω-
τα, θα ελεγεν, οτι οι πανηγυρισται επιλοτιμουντο να
εορτάσωσιν εντελεστερον τα εγκαινια αυτου.

(ακολουθει).

ΛΕΞΕΙΣ

Ο ΔΙΑΞΙΦΙΣΤΗΣ

Λήγημα Ρωσικόν.

A.

Τῷ 1829 τὸ 8ον τάγμα τῶν θωρακοφόρων ἐστάθ-
μευεν ὡς φρουρὰ εἰς τι χωρίον τοῦ νομοῦ * * τῆς με-
σημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑψοῦτο ἡ
ἐλληνικὴ οἰκία τοῦ αὐθέντου, κρημος πρὸ καιροῦ τῶν κυ-
ρίων αὐτῆς. Εἰς τὴν μίαν τῶν πτερυγῶν τοῦ οἰκοδομή-
ματος τούτου εἶχε καταλύσει ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγ-
ματος, ἡ δ' ἐτέρα κατεῖχτο ὑπὸ τοῦ ὑπασιζοῦ αὐτοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματος τούτου
λοχαγὸς τις καλούμενος Ἰβάνοβιτς Λουτκόφ ἐθεωρεῖτο
ὡς φίλος τῶν διαξιφιστῶν (ferraillieur). Μικρὸς τὸ
ἀνάστημα, ὠχρὸς τὴν ὄψιν καὶ κάτισχνος, εἶχε φυσιο-
γνωμίαν χυδαίαν. Ὁρφανὸς νη-ιοθεν ἀνετρέφθη ἐν τῇ
στενοχωρίᾳ, ἀπομονώσει καὶ ἀμαθείᾳ. Ἐπὶ ἐβδομά-
δας ἔμευεν ἡσυχος ἔπειτα διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἐκμυθεύετο
ὑπὸ τινος δαίμονιου, ἐφαίνετο τεταραχμένος, ἠτένιζε
ποὺς πάντα μὲ ὕψος αὐθαδες καὶ διὰ φύλλου πηδῆ-
μα ἐπροκάλει μονομαχίας. Ἐν τούτοις ἐπλησίαζε πούς
συναδέλφους του· οὐδέποτε ὅμως αὐτε ἐπικίε εἰς τὴν χρ-
τοπαίγνιον οὔτε ἐπινε.

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1829, ἀρχομένων τῶν γυ-
μνασίων, ἐφθασεν εἰς τὸ σύνταγμα ἐκεῖνο εἰς σημαιο-
φόρος Ἰλης (cornelle), ὀνόματι Θεόδωρος Κίστερ.
Ἦτο νέος ξανθός, ὠραίος, ἀνήλων εἰς εὐγενῆ γερμανικῆς
καταγωγῆς οἰκογένειαν, ἀγαθός, φρόνιμος καὶ πεπαι-
δευμένος. Ἐνωίε κατέστη ἀγαπητὸς εἰς τοὺς νέους
συναδέλφους του· του διὰ τῆς ἀπάτου καλοκάγαθίας
του, διὰ τῆς μετριοφροσύνης του, διὰ τῶν θερμῶν αἰσ-
θημάτων του, διὰ τῆς πρὸς πάντα τὰ ὠραία φυσικῆς
κλισίως του. Πάντες διὰ τοῦτο οἱ ἀξιωματικοὶ προ-
σεφέροντο πρὸς τὸν νεόν αὐτὸν μετὰ μεγίστης εὐγε-
νείας καὶ στοργῆς.

Μόνος ὁ Ἰβάνοβιτς τὸν παρετήρει μὲ κακὸν μῦτον
καὶ προσεπάθει νὰ εὖρη ἀφορμὰς νὰ ἔλθῃ καὶ μετ' αὐτοῦ
εἰς ρίζην, κατώρθωσεν δὲ ἐκ μηδαιμῆνοῦ λογου νὰ τὸν κα-
λέσῃ εἰς μονομαχίαν καθ' ἣν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπλη-
γώθη. Ἀλλὰ, πρὸς μεγίστην τῶν μαρτύρων ἐκπλήξιν,
μετὰ τὸν τραυματισμὸν ὁ Λουτκόφ ἐπλησίασεν αὐτὸν
καὶ τῷ ἐζήτησε συγγνώμην. Πολλὰκις κατὰ τὸ διάστη-
μα τῆς ἀσθενείας τοῦ Κίστερ, ὁ διαξιφιστὴς τὸν ἐπεσκέ-
φθη καὶ ἐγένετο φίλος του. Μήπως τὸν ἐμάγευσε τὸ
θάβρος τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου; ἢ μήπως ἠσθάνθη
ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ συγκλίνησιν ἢ μεταμέλειαν; Ὅπως
καὶ ἂν ἔχη συνεδέθη στενωῶς μετὰ τὸν Κίστερ. Ἐνώπιον αὐ-
τοῦ μετεμορφοῦτο καὶ ἐφαίνετο πρῶτος καὶ ἀγαθός. Ἐνέ-
δωσε δὲ εἰς τὴν ἐπιπόρην ταύτην τοῦ Κίστερ διότι ἴσως
ὁ ἀγριὸς διαξιφιστὴς δὲν εἶχε ἔως τότε συναντήσῃ ὄν τι
ἰδεολόγον, ἀνθρωπὸν γενναῖον, φύσιν εἰλικρινῆ καὶ ἀφελῶς
ἀγομένην πρὸς τὸ ἰδανικόν, πλήρη ἐπιεικειᾶς καὶ φιλο-
τιμίας. Τοιαύτην φύσιν εὗρεν ἐν τῷ Κίστερ, ὁ ὁποῖος
παντοῦ ἐπῆνει τὸν φίλον του καὶ δὲν ἀντέλεγον εἰς αὐ-
τόν, διότι ἐφοβοῦντο τὸν διαξιφιστὴν, τὸ δὲ ἀλλόκοτον
τοῦτο ἄτομον οὐδέποτε ἐπρόφερε ἐνώπιον τῶν συναδέλ-
φων του τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου.

B.

Οἱ γαιοκτῆμοις τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας ἀγαπῶσι
νὰ δέχωνται εἰς τὰς οἰκίας των τοὺς ἀξιωματικούς,
νὰ τοῖς προσφέρωσι χοροὺς καὶ νὰ ζητῶσι μεταξὺ αὐτῶν
γαμβροὺς διὰ τὰς θυγατέρας των. Εἰς δέκα λεπτῶν ἀ-
πόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Κυριλόφ, ἐνθα ἐστάθμευεν ὁ
ἤρωκ τῆς παρούσης ἱστορίας, κατώκει γαιοκτῆμων τις
ὀνόματι Περκεκάτοφ, ἔχων ὠραίαν κατοικίαν καὶ τετρα-
κοσίους χωρικοὺς ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν του. Ἡ γυνὴ του